

ใช้รัก ใช้หัวใจ

Make

Copyright © 2013

โซรักโซหัวใจ

แต่งโดย Muk

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN (e-book) 978-616-312-340-4

จัดจำหน่ายอิมู๊ด พฤศจิกายน 2559

ราคา 250 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิตา ศิริจิตจันทร์ / กวีตรา ต้นสกุล

ศิลปกรรม สรชา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร ภูบดินทร์ คำพงษ์พี

ออกแบบปก ไอลัวร์ตัน สุวรรณเมธีกุล

จัดทำโดย

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายในรูปแบบหนังสือโดย

ห้างหุ้นส่วนจำกัด สำนักพิมพ์พิสิทส์เซ็นเตอร์

เลขที่ 45, 47 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

GREAT MEDIA AGENCY CO.,LTD.

บริษัท เกรท มีเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรมราชชนนี 75 แขวงบางระมาด

เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

คำนำสํานักพิมพ์

หลังจากที่ส่งนางเอกเรื่อง **ลิขิตรักต้องคำสาป** มาเรียกคะแนนสงสาร จนต้องหาทีซุมาซบหน้าตากันไม่หวาดไม่ไหว คราวนี้กลับมาตามคำเรียกร้อง กับผลงานเรื่องใหม่ของ Muk ที่ทุกคนรอคอย **ใช้รักใช้หัวใจ** เรื่องราวความรักระหว่างหนึ่งหญิงสองชายที่จะทำให้คุณทั้งรักทั้งเกลียดพระเอกไปในคราวเดียวกัน

ผลสรุปแห่งความรักของคนสามคนจะเป็นเช่นไร ในเมื่อรักครั้งนี้เป็นรักต้องห้าม ถ้าอยากรู้ก็ต้องรีบพลิกหน้าถัดไปเลยล่ะ

กองบรรณาธิการ
พฤศจิกายน 2559

คุยกับพี่เขียน

ผู้คนบนโลกต่างก็ต้องมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ในความสัมพันธ์นั้นความรู้สึกที่รุนแรงที่สุดย่อมเป็นความรักและความเกลียดชังที่เสมือนอยู่คนละด้านของกระดาษแผ่นเดียวกัน หากมันผิดพลาดไปเพียงเล็กน้อย ความรักย่อมสามารถแปรเปลี่ยนเป็นความเกลียดชัง เช่นเดียวกับที่ความเกลียดชังย่อมสามารถแปรเปลี่ยนเป็นความรักได้ **ไซรักไซหัวใจ** จะนำเสนอความรักในแง่มุมต่าง ๆ ให้คุณได้เห็นและได้รู้สึกไปกับความรักที่เฝ้าฝันอยู่เพียงข้างเดียว ความรักที่ทำได้เพียงแค่เฝ้าดูอยู่ห่าง ๆ และความรักที่ปรารถนาให้คนที่เรารักมีความสุขเหนือสิ่งอื่นใด...

จริง ๆ แล้วหากจะถามมุกว่า **ไซรักไซหัวใจ** เป็นนิยายแนวไหน? มุกก็คงจะตอบไม่ได้เช่นกัน เดิมทีก็ตั้งใจให้เป็นแนวแฟนตาซี แต่ก็นึกสนุกเลยสอดแทรกแนวนิยายจีนกำลังภายในเข้าไปเล็กน้อย แต่หลังจากแต่งไป ๆ มา ๆ เรื่องนี้กลับกลายเป็นแนวโรแมนติกแฟนตาซีไปเสียได้ ก็เลยได้แต่ปล่อยเลยตามเลยไปค่ะ และสำหรับพล็อตหลักของเรื่องนี้ เชื่อมั๊ยคะว่ามุกได้มาจากความฝัน? ในความฝันนั้นได้จุดประกายความสนใจของมุกให้อยากลองแต่งนิยายขึ้นมาโดยนำความฝันนั้นมาต่อเติมใส่รายละเอียดลงไป จนในที่สุดก็สำเร็จออกมาเป็นรูปเล่มอย่างนี้แหละค่ะ

ขอยอมรับเลยว่า **ไซรักไซหัวใจ** เป็นเรื่องที่แปลกมากเรื่องหนึ่งที่มุกเคยแต่ง และที่ว่าแปลกนี้ก็ไม่ได้มาจากพล็อตเรื่องหรือตัวละครแต่อย่างใด

แต่เป็นเพราะว่ามันมีความลับอยู่ 2 เรื่องที่มุกซ่อนไว้ไม่ให้ผู้อ่านในเน็ตได้รู้ เรื่องแรกนั้นก็คือ ทิศทางการดำเนินไปของเรื่องนี้ แท้จริงแล้วไม่ได้มาจากการกำหนดของมุกแต่เพียงผู้เดียว แต่มันมาจากผู้อ่านหลาย ๆ ท่านที่ได้ร่วมกันแสดงความคิดเห็นไว้ หลังจากที่มุกโพสต์ตอนใหม่ลงไปแต่ละครั้ง ซึ่งแต่ละความต้องการนี้ถ้าไม่ขัดกับพล็อตเรื่องหลัก มุกก็จะจัดการแต่งให้มันเป็นไปตามความต้องการของผู้อ่าน

สำหรับความลับข้อที่สองนั้น ขอเตือนก่อนว่า ท่านที่ยังไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน ควรจะอ่านให้จบเสียก่อนจึงค่อยมาอ่านความลับข้อที่สองนี้ เพราะมันเป็นการเปิดเผยเนื้อเรื่องอย่างจัง ๆ เลยทีเดียว!!

Warning! อ่าน Warning! ให้ Warning! จบ Warning! ก่อน
Warning! เดี่ยว Warning! ไม่ Warning! สนุก Warning! นะ

เฮ้อ...มาถึงขนาดนี้แสดงว่าคุณยังตั้งใจว่าจะอ่านความลับข้อนี้ให้ได้ก่อนอ่านไซร้กษ ไซม์ย์? ถือว่ามุกเตือนแล้วนะ แต่ถ้ายังไม่อยากรู้จริงละก็... เอ้า! ความลับข้อที่สองนั้นเกิดจากการตัดสินใจเพียงครู่เดียวของมุก แต่เพราะการตัดสินใจนั้นจึงทำให้ส่งผลกระทบต่อเรื่องนี้เป็นอย่างมาก นั่นก็คือมุกตัดสินใจเปลี่ยนแปลงของตัวละครในเรื่องใหม่ตัวหนึ่งให้มีน้ำหนักมากขึ้น โดดเด่นมากขึ้น จนเป็นระดับตัวเก็งพระเอกเลยทีเดียว จะได้ทายกันไม่ถูกว่าพระเอกเป็นใครกันแน่ใจคะ ถึงตรงนี้คงต้องขอปาดเหงื่อกันสักที ขอบอกว่าความคิดนี้ทำให้แต่งยากขึ้นเป็นหลายเท่า เพราะต้องคอยปรับบทของพระเอกและพระรองให้มีน้ำหนักเท่ากันอยู่เสมอ

แต่ถึงอย่างไร ต่อให้มีบทมากแค่ไหน ก็ยังคงเป็นแค่พระรองอยู่ดี แต่เพราะว่าคุณพระรองคนนี้มีเสียงสนับสนุนมากเหลือเกิน ก็เลยทำให้ต้อง

แต่งเรื่องต่อขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ พร้อมกับนางเอกที่มุกจัดการหาเอาไว้ให้
เรียบร้อยแล้วค่ะ บอกตามตรง พล็อตเรื่องของต่ายยังไม่ได้คิดเลยค่ะ 55+ แต่
ไม่ต้องห่วงนะคะ วันนี้ยังคิดไม่ออก เดี่ยวพรุ่งนี้มุกก็คิดออกเองแหละค่ะ

ป.ล. ขอขอบคุณทุกคนที่ให้การสนับสนุนจนเรื่อง **ไซรักไซหัวใจ** จบ
ออกมาเป็นรูปเล่มนะคะ ทั้งคุณพ่อคุณแม่และพี่ชายที่ทั้งเซ็นทั้งดันให้มุกแต่ง
เรื่องนี้จนจบ พี่เกรทกับพี่แก้วที่ทวงต้นฉบับทุกครั้งเวลาเจอกันตอนออนอเน็ม
เพื่อน ๆ ในกลุ่มที่บางมด (ซึ่งไม่ขอเอ่ยชื่อ เดี่ยวโดนฆ่าไม่รู้ตัว) ที่ช่วยกัน
ปลุกให้มุกตื่นในชั่วโมงเรียน หลังจากได้รู้ง่แต่งเรื่องนี้ ^_^ และรวมไปถึงคุณ
ผู้อ่านทุกคนที่ขยันทวงกันเหลือเกินจนมุกละลายใจต้องเข็นตอนต่อไปออก
มาจนจบได้นี้แหละค่ะ 55+

Muk

1

“ประวัติศาสตร์ของโลกเริ่มขึ้นในสมัยยุคโบราณ...”

เสียงทุ้มดังมาจากร่างสูงของชายหนุ่มคนหนึ่งที่ยืนสอนอยู่หน้ากระดานดำ ดวงตาสีเขียวคู่สวยกวาดมองไปยังลูกศิษย์ซึ่งอายุไม่ได้ห่างจากตนมากนักซึ่งต่างก็กำลังจดโน้ตลงไปในสมุดอย่างรวดเร็ว บางคนที่เจตเสรีจแล้วก็จะเงยหน้าขึ้นพลาแสงสลายตาเคลิ้มฝันไปยังใบหน้างดงามราวกับถูกแกะสลักมาอย่างดี มือเรียวบางได้รูปสวยติดจะหยาบกร้านไปสักกนียดยขึ้นเสยผมสีน้ำตาลซึ่งค่อยแต่จะปรกหน้าปรกตาออกไป ก่อนจะเอ่ยต่อ

“ลอกบนกระดานเสรีจแล้วก็กลับบ้านได้ วันนี้พอแค่นี้ละ”

ว่าแล้วชายหนุ่มก็เดินออกไปข้างนอกพร้อมกับเสียงออกดสัตญญานหมดคาบเรียนดังขึ้น นักเรียนต่างทยอยกันลุกจากโต๊ะออกไปนอกห้อง ในขณะที่ชายหนุ่มผู้เป็นอาจารย์สอนพิเศษแห่งสถาบันกวดวิชากลับหยุดยืนรับโทรศัพท์ที่ตั้งขึ้น

“ไเง รีแกน...สอนเสรีจรัยั้ง?”

เสียงทุ้มหัวอังกวามแ่ว่วมาตามสาย ทำให้ชายหนุ่มนามรีแกนแยมยิ้มออกมา ก่อนจะเอ่ยตอบไป

“เสรีจพอดี มีธุระอะไรหรือริชาร์ด?”

“ก็ไม่มีอะไร ฉันแค่ขับรถผ่านมาทางนี้พอดี นึกถึงนายก็เลยโทรมา

จะไปด้วยกันมั๊ย?”

“ก็ได้ อีกลีบนานาที่เจอกัน ขอเวลาเก็บของครูหนึ่ง”

รีแกนว่าพร้อม ๆ กับที่อีกฝ่ายกดตัดสายไป ชายหนุ่มรีบเก็บของแล้วเดินออกไปด้านหน้าอาคารท่ามกลางสายตาทิ่มมองมาอย่างชื่นชมของหญิงสาวในสถาบันแห่งนี้

ด้วยรูปร่างเพรียวสูงสง่า ดวงหน้างดงามราวเทพธิดาสร้างและดวงตาสีเขียวมรกตที่ทอแวลลิ่งซึ่งตรึงใจทำให้รีแกน หนุ่มอัจฉริยะวัย 19 ปีกลายเป็นขวัญใจของสาว ๆ ได้อย่างไม่ยากเย็นโดยเฉพาะการที่อายุของเขาซึ่งไม่ได้ห่างจากนักเรียนที่มากวดวิชามากนักแต่กลับเพียบพร้อมไปด้วยความรู้ทางคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์และโดยเฉพาะทางด้านภาษา กล่าวกันว่ารีแกนสามารถพูดและเขียนได้ไม่ต่ำกว่า 15 ภาษาด้วยกัน ทำให้เขากลายเป็นที่ต้องการของสถาบันกวดวิชาอันโด่งดังแห่งนี้น่ามาก และรีแกนก็ได้เงินเดือนจากที่นี่ไปเป็นจำนวนมากด้วยเช่นกัน

“อาจารย์คะอาจารย์ วันนี้กลับกับหนุ่มมั๊ยคะ หนูจะไปส่งให้ถึงหน้าอพาร์ทเมนต์ของอาจารย์เลยคะ”

เสียงหญิงสาวคนหนึ่งตะโกนเรียกความสนใจจากรีแกน ชายหนุ่มหันไปยิ้มก่อนจะเอ่ย

“ไม่ต้องหรอก วันนี้เพื่อนอาจารย์จะมารับนะ”

“เพื่อนหรือคะ? เพื่อนชายหรือเพื่อนหญิงคะอาจารย์?”

หญิงสาวถามอย่างอิจฉาทาร้อน โดยมีนักเรียนกว่าครึ่งถึงกับหูผึ่งรอฟังคำตอบนั้นอย่างใจจดใจจ่อเมื่อรู้ว่าอาจารย์หนุ่มรูปงามผู้แสนลึกลับ กำลังจะมีบุคคลนิรนามมารับเสียด้วย แล้วใครคนนั้นจะกลายเป็นม้ามีดแย่งชิงอาจารย์สุดรักสุดหวงคนนี้ไปรีเปล่านะ?

“เอ่อ...”

รีแกนยังไม่ทันจะตอบคำ บริเวณลานด้านหน้าของสถาบันกวดวิชาก็พลันปรากฏรถสปอร์ตแบบสองที่นั่งคันหนึ่งปราดเข้ามาจอดอย่างรวดเร็ว

ท่ามกลางความตตะลึงของทุกคน ชายหนุ่มผมดำคนหนึ่งก้าวลงมาจากรถ
ดวงหน้านั้นช่างหล่อเหลาและเคร่งขรึมจนแทบจะกระชากลมหายใจของสาว ๆ
ทุกคนไป ดวงตาสีเทาตัวตมองมาที่รีแกนก่อนจะเอ่ย

“ไปกันได้แล้วรีแกน...จะสายแล้ว”

“ตกลง ริชาร์ด...อาจารย์ไปก่อนนะ”

ท้ายประโยครีแกนหันมาพูดกับหญิงสาวซึ่งได้แต่ยืนตาค้างเหม่อมอง
ริชาร์ดโดยไม่อาจจะพริบตาได้ รีแกนได้แต่ยิ้มอย่างขบขันพลางขยับขึ้นไปนั่ง
บนรถคันงามซึ่งก็รีบขับออกไปจากบริเวณนั้นทันที

“นี่ยังงี้ถึงมาที่นี่ได้? เห็นปกตินายไม่ชอบไปในที่ที่คนเยอะ ๆ อย่าง
นี่นี่นา” รีแกนถามขึ้นเมื่อทั้งสองนั่งรถมาได้ระยะหนึ่ง

“ก็บอกแล้วว่าผ่านมาพอดี แล้วถึงจะไม่อยากไปในที่ที่คนเยอะ ๆ แต่
พอนึกภาพนายโหนรถเมล์ไปอีกหลายกิโลฯ จะทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นก็ออกจะ
แล้งน้ำใจไปหน่อยในฐานะเพื่อน”

ริชาร์ดกล่าวขึ้น ดวงตาสีเทาออกไปยังท้องถนนเบื้องหน้าด้วยสีหน้า
ติดจะเรียบเฉยและเคร่งขรึมดังเดิม รีแกนลอบมองเสี้ยวหน้าของเพื่อนหนุ่ม
แล้วก็ได้แต่ยิ้มกับตัวเอง ริชาร์ดก็ยังคงเป็นริชาร์ดคนเดิม เมื่อ 4 ปีก่อนเคย
เคร่งขรึมเช่นไร 4 ปีให้หลังก็ยังคงเป็นเช่นนั้นไม่เปลี่ยน...ไม่เปลี่ยนแปลงเลย
แม้แต่น้อย แม้จะรู้ว่าความจริงแล้วเธอเป็นใครหรือมาจากไหนก็ตาม

“ขอบใจนะริชาร์ด...”

รีแกนกล่าวขึ้นมาลอย ๆ ทำให้ริชาร์ดถามกลับเสียงขรึม

“ขอบใจเรื่องอะไรกัน?”

“ก็...เรื่องที่น่าายยอมขับรถมารับฉันทั้ง ๆ ที่ไม่ชอบเจอคนเยอะ ๆ
ยังงี้ละ”

...และก็รวมไปถึงเรื่องที่น่ายรู้ว่าฉันเป็นผู้หญิงแต่ไม่ยอมบอกใครด้วย...

รีแกนต่อประโยคนั้นอยู่ในใจ ดวงตาคู่สีเทาหลับลงขณะครุ่นคิดถึง

อดีตที่ดูจะผ่านมาเมื่อนานแสนนานมาแล้ว...

บนโลกของเราใบนี้สามารถแบ่งชนชาติออกมาได้เป็น 3 ฝ่าย ฝ่ายที่หนึ่งคือมนุษย์ คนธรรมดาผู้อ่อนแอและไม่สามารถต่อสู้กับสิ่งใดได้ ฝ่ายที่สองคือมาร ฝ่ายที่สามคือเทพ ซึ่งถือกำเนิดขึ้นมาจากมนุษย์ผู้มีความทะเยอทะยานและแสวงหาความแข็งแกร่งอันเป็นนิรันดร์ การแบ่งแยกเทพและมารนั้นสามารถแบ่งได้จากวิชาที่ฝึกฝน หากฝึกปรือแนวทางมารด้วยความคร่ำเคร่งไม่เกิน 10 ปีก็จะกลายเป็นมารไป และหากฝึกจนสำเร็จขั้นสุดยอดก็จะได้เป็นจอมมารซึ่งมีอำนาจมากมายเหลือแสน เช่นเดียวกับเทพซึ่งเมื่อฝึกฝนจนถึงขั้นสูงสุดก็จะได้รับการขนานนามว่าเป็นจอมเทพเช่นกัน

ในกรณีที่มารหรือเทพแต่งงานแล้วมีลูก ลูกที่เกิดมาก็จะได้รับการถ่ายทอดสายเลือดมารหรือเทพนั้นมาตั้งแต่กำเนิด และจำเป็นต้องเป็นมารหรือเทพโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ รวมทั้งความสำเร็จในการฝึกฝนก็จะสูงล้ำเหนือกว่ามนุษย์ผู้เริ่มฝึกด้วยตัวเองยิ่งนัก ทว่าน่าเสียดายที่ธรรมชาติจะจำกัดขอบเขตของชีวิตอันแข็งแกร่ง แม้ลูกอันเกิดจากสายเลือดบริสุทธิ์ของทั้งพ่อและแม่จะเต็มเปี่ยมไปด้วยอำนาจที่ทรงพลังสักเพียงใด แต่สายเลือดบริสุทธิ์เช่นนั้นก็น้อยครั้งนักที่จะถือกำเนิดขึ้นมา กล่าวกันว่าในช่วงชีวิตหนึ่งของจอมเทพและจอมมารที่อาจจะยืนยาวได้ถึง 1,000 ปี แต่ใน 1,000 ปีนี้กลับมีลูกได้เพียงแค่ 2 คนเท่านั้น!

ในตอนนั้นเองทางฝ่ายมารก็ได้เกิดความคิดในการจะสร้างจอมมารเหนือจอมมารขึ้น โดยความคิดนี้มีที่มาจากสุดยอดจอมมารฝ่ายชาย เอริด ผู้ยิ่งใหญ่ ในตอนนั้นเอริดได้สูญเสียหญิงคนรักซึ่งเป็นจอมมารเจกเช่นตนไป ทั้งไว้แต่ลูกชายวัย 13 ขวบนามว่า ซีลิด เมื่อต้องพบกับการสูญเสียเช่นนั้นเอริดซึ่งไม่อาจทนกับความเจ็บปวดเปล่าเปลี่ยวได้จึงได้คิดแผนการนี้ขึ้นและทำการแต่งงานกับสุดยอดจอมมารฝ่ายหญิง เบรนน่า จุดประสงค์ก็คือเพื่อช่วยกันสร้างจอมมารเหนือจอมมารขึ้นมานั่นเอง

เมื่อแต่งงานกันแล้วเบรนน่าได้นำลูกสาวของตนอันเกิดจากสามีเก่าที่

ตายไปแล้วซึ่งเป็นแค่มนุษย์ธรรมดาด้วย เด็กหญิงตัวน้อยอายุเพียงแค่ 3 ขวบเท่านั้น ซึ่งเอริคก็ให้ความเอ็นดู ริแกน บุตรสาวบุญธรรมตัวน้อยเป็นอย่างมาก เช่นเดียวกับซึลลิกซึ่งก็รักน้องสาวยิ่งนัก คอยตามดูแลและปกป้องเหมือนเป็นพี่น้องท้องเดียวกันไม่มีผิด โดยที่ไม่ได้สนใจความเป็นจริงที่ว่า ริแกนไม่เคยและไม่สามารรถแสดงพลังมารของตนออกมาเลย เห็นได้ชัดว่าเลือดมนุษย์ครึ่งหนึ่งในตัวเธอคงจะเข้มข้นมากกว่าเลือดมารเป็นแน่!

หลังจากการแต่งงานผ่านไปได้ 2 ปี ทั้งเอริคและเบรนน่าได้พากันไปฮันนีมูนรอบ 2 ที่บ้านพักตากอากาศแห่งหนึ่งอันตั้งอยู่บนเกาะเล็ก ๆ ห่างไกลจากผู้คนโดยพาหนูน้อยริแกนไปด้วย ส่วนซึลลิกนั้นอายุ 15 ปี ถือว่าโตแล้วจึงแยกไปอยู่คนเดียวตั้งแต่ปีก่อนเพื่อฝึกวิชา

การฮันนีมูนรอบสองซึ่งน่าจะเต็มไปด้วยความสุขกลับจบลงด้วยกลิ่นคาวเลือดและความตายของสุดยอดจอมมารทั้งสอง ริแกนผู้อยู่ในเหตุการณ์ไม่สามารถทำอะไรในตอนนั้นได้เลยว่ามันเกิดอะไรขึ้น ในความทรงจำที่เลือนราง สิ่งที่เธอเห็นมีเพียงหยาดเลือดสีแดงที่สาดกระจายส่งกลิ่นคาวคลุ้งไปทั่วบริเวณ...ทุกหนแห่งมีแต่เลือดและเลือด...เธอรู้สึกเหมือนกับกำลังจมอยู่ในทะเลเลือดแห่งนั้น ตราบจนกระทั่งซึลลิกได้ปรากฏกายขึ้นมาพร้อมกับแสงสว่างที่ลบเลือนความน่ากลัวออกไป ความทรงจำที่จำได้แม่นยำมีเพียงมือคู่นั้นที่ยื่นมาให้และตัวเธอที่โผล่เข้าไปหาอีกฝ่ายด้วยความเชื่อใจอย่างยิ่งยวด

ริแกนยังนึกขอบคุณซึลลิก พี่ชายที่รักของเธอมาจนถึงทุกวันนี้ ในตอนนั้นหากซึลลิกไม่ได้ยื่นแขนยอมรับให้เธอไปอยู่ด้วย เด็กหญิงคงต้องไปลงเอยที่บ้านเด็กกำพร้าเป็นแน่ ในเมื่อญาติทางฝ่ายพ่อของเธอไม่ต้องการรับเด็กที่มีสายเลือดมารอันน่าสะพรึงกลัวอยู่ในตัว และญาติทางฝ่ายแม่ก็นึกชิงชังในสายเลือดมนุษย์โสโครกที่ไหลเวียนอยู่ในร่างกายเด็ก ๆ นั้น

ริแกนเทิดทูนซึลลิกยิ่งนัก ในยามเด็กเธอรักซึลลิกเหมือนดังพี่ชายที่เธอไม่เคยมีและซึลลิกก็รักเธอมากเฉกเช่นกัน ทุกสิ่งทุกอย่างควรจะผ่านไปได้ด้วยดี แต่ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ที่ความรู้สึกของริแกนเริ่มเปลี่ยนไป...เมื่อตื่นขึ้นมาในเช้า

วันหนึ่ง รีแกนก็พบว่าเธอยังคงรักซิลิคอยู่ แต่ความรักนั้นไม่ใช่ความรักแบบพี่น้อง ไม่ใช่ความรักแบบญาติสนิท มันเป็นความรักแบบที่หญิงชายคู่หนึ่งจะมี ริแกนรักซิลิคแบบคนรักแต่ก็รู้ดีถึงความจริงว่าคงไม่อาจสมหวัง เมื่อซิลิคเป็นหนุ่มเนื้อหอมที่สุดในหมู่มารด้วยกัน ตลอดเวลาชายหนุ่มเปลี่ยนคู่ควงไม่ซ้ำหน้าซึ่งแต่ละคนต่างก็ทิ้งสาวทั้งสวย และมีพลังมารอันมากมายมหาศาล ทั้งหมดนี้รีแกนก็ยังคงยอมรับได้ตราบจนกระทั่งเธออายุได้ 12 ปี

‘รีแกน ใจจะ น้องพี่...’

ชายหนุ่มว่าพลังโอบกอดร่างเล็กบางของน้องสาวไว้ ดวงตาสีฟ้าสวยเกินกว่าจะเป็นเผ่ามารทอดมองลงมาอย่างเอ็นดู

‘ยินดีต้อนรับกลับบ้านค่ะพี่...รีแกนคิดถึงพี่จังเลย’

เด็กหญิงกอดแขนร่างสูงนั้นไว้แน่น ดวงตาสีเขียวใสแจ้วมองหน้าพี่ชายด้วยสายตารักใคร่เทิดทูนเป็นอย่างยิ่งนัก

‘ได้ข่าวว่าเราดี๊ดีมากนี่ คุณแม่บ้านมาฟ้องพี่ด้วยว่าช่วงที่พี่ไม่อยู่ห้าวันเนี่ยเราไม่ยอมนอนให้ตรงเวลาแถมยังตื่นสายอีก ใช้ไม่ได้เลยนะ’ ชายหนุ่มว่าเสียงดูแต่ดวงตากลับพร่าวไปด้วยรอยยิ้ม ขณะที่มือก็ขยิบน้องสาวเล่นอย่างเอ็นดู

‘ก็พี่ไม่อยู่บ้านนี่คะ ถ้าพี่อยู่บ้านนะ รีแกนจะทำทุกอย่างตามที่คุณแม่บ้านต้องการเลย...พี่อยู่บ้านบ่อย ๆ สิคะ...’

‘ช่างอ่อนน้อมนะเรา...’ ชายหนุ่มว่าก่อนจะจุมพือน้องสาวเดินตรงไปยังอีกห้องหนึ่ง ‘อย่าห่วงเลย ถึงพี่จะไม่ได้อยู่บ้านบ่อย ๆ แต่พี่ก็หาคนมาคอยดูแลน้องได้แล้ว นี่ไง’

ว่าพลังก็แนะนำหญิงสาวอีกคนหนึ่งที่ยืนอยู่ในห้องรับแขก

‘พริสซิลล่า คนรักของพี่เอง’

คำพูดนั้นราวกับใบมีดที่กรีดลงมากลางใจเด็กหญิงตัวน้อย ร่างบางได้แต่เหม่อมองดูหญิงสาวคนงามที่พี่ชายบอกว่าจะมาอยู่ที่นี้เพื่อดูแลเธอให้เติบโตเป็นมารที่เหมาะสม รีแกนนึกอิจฉาในผมสีแดงเพลิงแสนสวยของ

อีกฝ่ายยิ่งนัก ดวงตาสีดำนั้นเล่าก็สวดยหวานเหมาะสมกับพี่ชายของเธอราวกับกิ่งทองใบหยก เหมาะสมกันเสียจนทำให้เธอรู้สึกปวดร้าวใจเป็นอย่างยิ่ง

‘พรตซิลล่าจะมาอยู่ที่นั่นในฐานะคู่มั่นของพี่ พี่หวังว่าพวกเธอสองคนจะเข้ากันได้นะ’

พี่ชายของเธอจบประโยคลงเช่นนั้นพร้อม ๆ กับที่ร่างบางของสตรีคนงามเดินออกมาข้างหน้า มือที่ไว้เล็บยาวสวดยจับลงบนต้นแขนของเด็กน้อยก่อนจะเอ่ยชัด

‘ยินดีที่ได้รู้จักจะ รีแกน!!!’

...รีแกน...รีแกน...ตื่นเถอะ...รีแกน...

เสียงเรียกที่ดังอยู่ข้างหูทำให้รีแกนสะดุ้งตื่นจากความฝัน ดวงตาสีเขียวลืมขึ้นทันได้เห็นสีหน้าทอประกายห่อหุ้มแวบหนึ่งของผู้เป็นเพื่อน

“เหนื่อยรีง รีแกน? ถ้ายังงั้นนี่จะกลับบ้านก่อนก็ได้นะ”

ริชาร์ดถามเสียงขรัมิ รีแกนส่ายหน้าเบา ๆ อย่างพยายามจะขับไล่ความนึกคิดในอดีตออกไปแล้วจึงตอบ

“ไม่ต้องห่วงริชาร์ด...ไม่ได้เหนื่อยอะไรมากมาย แค่เพลอหลับไปเท่านั้น”

ดวงตาคูสีเทาอมมาอย่างเป็นห่วงแต่ก็ได้พูดอะไรออกมา ทำให้รีแกนรู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจของเพื่อนเป็นอย่างยิ่ง ริชาร์ดเป็นเช่นนั้นมาตลอด ชายหนุ่มไม่เคยถามในเรื่องที่รีแกนไม่อยากจะถาม ไม่เคยพูดในเรื่องที่รีแกนไม่อยากจะให้พูด เป็นเช่นนั้นมาตั้งแต่เมื่อเกือบ 4 ปีก่อนที่เธอหนีออกจากบ้านมาแล้ว

ในตอนนั้นรีแกนอายุแค่ 16 ปี ซึ่งเป็นปีเดียวกับที่พี่ชายของเธอประกาศตนเป็นจอมมาร เธอถูกควบคุมอย่างเข้มงวดโดยฝีมือของพรตซิลล่า การกระทำทุกอย่างต้องเป็นระเบียบและผ่านการเห็นชอบจากจอมมารสาว

หากสิ่งใดที่ผิดเพี้ยนไปจากความต้องการ...พรیشซิลล่าก็พร้อมที่จะจัดการขึ้น เด็ดขาดไม่เว้นแม้แต่การฟาดเด็กหญิงตัวน้อยอยู่เสมอ ๆ ซึ่งซีลิกก็ไม่เคยเลยที่จะล่วงรู้ถึงความจริงข้อนี้ ทว่าสิ่งที่ทำให้ริแกนต้องหนีออกจากบ้าน กลับไม่ได้มาจากความคับแค้นใจนั้น แต่มันกลับมาจากความกลัว...

...ยี่งนานวัน ริแกนยิ่งบ่มเพาะความเกลียดชังในตัวพรیشซิลล่ามากขึ้นเรื่อย ๆ เด็กสาวไม่ต้องการอะไรมากไปกว่าการได้ฆ่าพรیشซิลล่ากับมือ ฆ่าด้วยวิธีที่ทรมาณที่สุด ฆ่าด้วยวิธีที่โหดเหี้ยมที่สุด ให้สมกับที่พรیشซิลล่าได้พรากซีลิกไปจากเธอ ได้แย่งชิงความรักของซีลิกไป...

ริแกนตระหนักในความเกลียดชังนั้นและนึกกลัวในความเกลียดชังนั้นด้วยเช่นกัน ริแกนเคยฆ่า แม้จะไม่มากมาย แต่ก็เคยกระทำ มันเป็นวิถีที่ผู้เป็นมารต้องประสบ แต่ทุกครั้งล้วนเป็นการฆ่าอย่างเย็นชา...ฆ่าเพราะถูกสั่งให้ฆ่า...ฆ่าเพราะจำเป็นต้องฆ่า...ฆ่าเพื่อดำรงชีวิต...แต่นี่กลับเป็นครั้งแรกที่อารมณ์ของเธอมันสั่งให้ฆ่า อารมณ์ของเธอกระหายซึ่งการฆ่าฟันในตัวหญิงสาวคนนั้น และนั่นทำให้เธอต้องหนีออกมา...หนีออกมาก่อนที่จะลืมหัดหลังมือฆ่าคนรักของพี่ชายไปในที่สุด!

ริแกนในวัย 16 ปีได้ข้อสรุปว่าการที่ถูกความต้องการที่จะเช่นฆ่าครอบงำเป็นผลมาจากสายเลือดของมารในตัวเธอ แต่เธอย่อมไม่สามารถจะกรี๊ดเลือดคัดแยกเฉพาะเลือดมารออกไปได้ ดังนั้นเธอจึงต้องการอะไรบางอย่างที่จะมาสยบสายเลือดมารในตัวเธอ และคำตอบที่เธอค้นพบก็คือ...การฝึกพลังเทพนั่นเอง!

“หน้านายยังดูซีด ๆ อยู่เลยนะริแกน...ฉันว่านายกลับบ้านไปตามที่ริชาร์ดบอกน่าจะดีกว่า”

เสียงทุ้ม ๆ ดังมาจากชายหนุ่มผมบลอนด์คนหนึ่งที่มายืนเกาะอยู่ข้างรถสปอร์ตคันงาม ดวงตาคู่นั้นจับจ้องมองมายังหญิงสาวในคราบของชายหนุ่มด้วยความเป็นห่วง

“ไม่เป็นไรหรอกน่าเฮนรี่...ฉันแค่เหนื่อยนิดหน่อยเท่านั้นเอง”

รีแกนบอกเสียงใสพลางกระโดดลงมาจากรถด้วยท่าทางสบายดีเช่นเดิม ปากก็เอ่ยกระเซ้าอีกฝ่าย

“รู้หรือรอก่อนว่าที่นายอยากให้ฉันกลับบ้านไปวันนี้เพราะกลัวจะสู้แพ้ฉันอีกไหมล่ะ บอกมาตรง ๆ ก็ได้น่าพรรคพวก”

“ใครบอกว่าคุณ! คิดหรือว่าคนอย่างฉันจะกลัวนาย...แค่แพ้สองสามครั้ง รับรองครั้งนี้ฉันชนะนายแน่” เฮนรี่บอกอย่างเชื่อมั่น ใบหน้าคมคาย เชิดสูงด้วยศักดิ์ศรีของผู้มีสายเลือดเทพครึ่งหนึ่งอยู่ในตัว “อย่าลืมนสิ ถึงเวลาสู้โดยใช้พลังลมปราณทั่วไปฉันจะแพ้นาย แต่ถ้าใช้พลังเทพขึ้นมา ฉันก็กินขาดอยู่แล้ว”

“ไอ้โฮ...เชื่อมั่นดีจังเลยนะเนี่ย! ถ้าวันนี้ต้องสู้กับใครนายก็มั่นใจว่าจะชนะสินะ?” รีแกนเอ่ยอย่างนึกสนุก ทำให้ชายหนุ่มนามเฮนรี่ยิ่งแสดงท่าทางภูมิใจออกมา ตอบไปทันที

“แน่อยู่แล้ว ก็ในรุ่นเดียวกันเนี่ย...ถ้าให้ใช้พลังเทพขึ้นมา รับรองรายไหนดายนั้นมาเจอพลังของฉันเข้า ได้ไปนอนหยอดน้ำข้าวต้มอยู่โรงพยาบาลแน่”

“งั้นหรือ? งั้นฉันจะรออยู่แล้วกันนะ”

เสียงทุ้มดังมาจากริชาร์ดผู้มายืนอยู่ด้านหลังของทั้งสองคนตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่มีความทราบ ดวงตาของชายหนุ่มยังคงทอดมองมายังเฮนรี่ ผู้ซึ่งบัดนี้แทบช็อกไปและยิ่งดูจะมีอาการหนักมากขึ้นเมื่อริชาร์ดเอ่ยต่อ

“วันนี้อาจารย์ให้ฉันจับคู่ซ้อมกับนาย ยังไงก็ฝากตัวด้วยล่ะ ช่วยเพลามือให้บ้างก็ดีนะ”

ว่าแล้วชายหนุ่มก็ตบท้ายเฮนรี่ดั่งป้าบใหญ่ก่อนที่ร่างสูงจะสาวเท้าเดินเข้าอาคารหรรษาเบื้องหน้าไปโดยไม่มีทีท่าว่าจะหันกลับมาสนใจเพื่อนอีก 2 คนเลยแม้แต่น้อย

“หะ...ให้ตายสิ! ฉันไม่เห็นรู้เรื่องเลยว่าวันนี้ต้องสู้กับหมอนั่น...ทำไม

ถึงไม่มีใครมาบอกฉันเนี่ย”

เฮนรี่หันไปโดยวางโทรศัพท์แก๊งที่กำลังถ่มหัวเราะจนตัวงออยู่ข้าง ๆ ริแกน
 มั้มปากแน่นอย่างพยายามสะกดกลั้นเสียงหัวเราะก่อนจะเอ่ยตอบ

“ก็เมื่อวานนี้นายกลับไปเร็ววันนี้...อาจารย์ท่านเพิ่งจะมาบอกหลัง
 จากนายออกไปได้สักครึ่งชั่วโมงละมัง”

“โอ้ ๆ ๆ แล้วฉันจะทำยังไงล่ะเนี่ย...ต้องมาสู้กับริชาร์ดแบบนี้...”

เฮนรี่พูดเกือบจะเป็นเสียงคราง ริแกนได้แต่ส่ายหน้า ทั้งขำทั้งสงสาร
 เพื่อนอย่างบอกไม่ถูก จริงอยู่ที่ในบรรดาศิษย์รุ่นเดียวกันนั้น เฮนรี่จัดได้ว่าอยู่ใน
 ในระดับท็อปไฟว์ของสำนัก แม้การสู้โดยใช้พลังลมปราณทั่วไปจะไม่สามารถ
 ชนะเธอได้ก็ตาม แต่หากต้องใช้พลังเทพแล้วละก็...เฮนรี่ก็มีพลังเทพใน
 ระดับสูงเลยทีเดียว อันมีที่มาจากสายเลือดเทพครึ่งหนึ่งในตัวเขา ทว่าเมื่อ
 มาเทียบกับริชาร์ดผู้ซึ่งเป็นสายเลือดเทพอันบริสุทธิ์ ทั้งบิดาและมารดาต่างก็
 เป็นจอมเทพด้วยกันทั้งคู่แล้วก็นับว่าห่างจากเฮนรี่หลายขุมเลยทีเดียว

“เฮ้! เข้าไปกันได้แล้ว ปานนี้ท่านอาจารย์คงสงสัยแล้วว่าพวกเรา
 สองคนไปถูกรถชนตายอยู่ที่ไหน...นี่ก็สายไปตั้งเกือบสิบห้านาทีแล้วด้วย”

ริแกนพูดเสียงกล้วหัวเราะพลางเดินนำเข้าไปในสำนัก โดยมีร่างสูงของ
 ชายหนุ่มเดินตามหลังด้วยท่าทางคล้ายหมดเรี่ยวหมดแรงเป็นอย่างมาก

ทั้งคู่ก้าวเข้าไปในอาคารหอรูซึ่งเป็นที่ตั้งของสำนักเทพฝ่ายตะวันตกที่มี
 ท่านอาจารย์จอมเทพเดวิดเป็นผู้ฝึกสอน ในสำนักแห่งนี้มีทั้งหมดสามที่มี
 สายเลือดเทพและเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาเข้ามาเรียนเป็นจำนวนมาก แต่
 ในบรรดาศิษย์รุ่นเดียวกันแล้วก็มีอยู่เพียง 5 คนเท่านั้นที่โดดเด่นแตกต่าง
 จากคนอื่นอย่างเห็นได้ชัดจนต้องแยกทั้งห้าคนออกมาฝึกต่างหากเพื่อมิให้
 ศิษย์คนอื่น ๆ ต้องเป็นที่เสียกำลังใจ

หากจะจัดเรียงลำดับศิษย์ทั้ง 5 คนตามพลังฝีมือแล้วก็สามารถกล่าว
 ได้อย่างเต็มปากเต็มคำว่าเป็นที่หนึ่งคงจะหนีไม่พ้น ริชาร์ด ชายหนุ่มสาย
 เลือดเทพบริสุทธิ์เป็นแน่ สำหรับที่ 2 และที่ 3 นั้น ยังไม่สามารถชี้ชัดลงไป

ได้อันเนื่องมาจากเฮนรีและรีแกน ชายหนุ่มรูปงามทั้งสองคนต่างก็ผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะมาตลอดด้วยฝีมือที่คู่ต่อสู้กันเป็นอย่างมาก หากสู้โดยแนวทางธรรมดาแล้วก็ไม่เคยมีครั้งใดเลยที่รีแกนจะต้องพ่ายแพ้ แต่หากใช้พลังเทพเข้าเสริม ชัยชนะก็มักจะตกเป็นของเฮนรีไปทุกครา ทำให้ไม่สามารถจัดอันดับความเหลื่อมล้ำต่ำสูงระหว่างพลังของทั้งคู่ได้!

“รีแกน ปกติ นายจับคู่สู้กับ ริชาร์ด เสมอเน... แล้วคราวนี้ ท่านอาจารย์ให้ นายไปจับคู่กับใครแทนล่ะ?” เฮนรีเอ่ยปากถามขึ้นหลังจากที่ทั้งสองคนเปลี่ยนมาใส่ชุดในการฝึกเสร็จแล้ว

“อ้อ... แอนโทนี่นะ ส่วนจาเรด คู่ฝึกเดิมของนาย วันนี้ท่านอาจารย์ให้ ดึงฝึก เปลี่ยนมานั่งสมาธิสงบจิตเพิ่มพลังลมปราณบ้าง”

“กัตตี เจาเรด ฝีมืออ่อนที่สุดในหมู่พวกเรา คงเพราะยังปรับพลังพื้นฐานได้ไม่ดีพอ ท่านอาจารย์สั่งให้ไปนั่งสงบจิตแบบนั้นก็สมควรแล้ว” เฮนรีวิเคราะห์ออกมาเป็นฉาก ๆ “ส่วนนายก็เหมือนกัน ปกติเห็นนายจับคู่สู้กับ ริชาร์ด ตลอด พอเวลาว่างก็มาสู้กับฉัน ที่ท่านอาจารย์ให้ นายไปจับคู่กับ โทนี่ที่อยู่อันดับสี่ก็คงเพราะอยากให้นายลองเปลี่ยนคู่ต่อสู้ดูละมัง”

“หรือไม่ท่านอาจารย์ก็คงคิดว่าถึงเวลาที่พวกเราจะต้องเปลี่ยนอันดับกันแล้ว!”

เสียงหนึ่งดังแทรกขึ้นมาจากทางด้านหลัง รีแกนหันกลับไปมอง ยิ้ม ๆ พลางทักชายหนุ่มผมแดงตรงหน้า

“โง่ โทนี่...วันนี้ฝากตัวด้วยนะ”

“ได้เลย ฉันจะพยายามไม่ทำให้นายเจ็บตัวมากนักก็แล้วกัน”

ชายหนุ่มผมสีแดงเอ่ยตอบเสียงนุ่ม ดวงตาคูสีดำแฝงรอยยิ้มลึกซึ้ง ขณะหันมาพูดกับเฮนรี

“นายยังไม่รีบไปอีกเหรอ? ฉันเห็นริชาร์ดเดินมุ่งงานตามหานายอยู่ ตั้งแต่เมื่อห้าวันที่ที่แล้วเนาะ”

“จริงนะ!? เฮ้ย! ฉันฉันจะรีบไปเดี๋ยวนี้เลย...ไปนะ รีแกน”

ท้ายประโยคชายหนุ่มหันมาตะโกนบอกร่างบางซึ่งผดงศิระระยับยืม ๆ

พลงหันมาเอ่ยชักชวน

“งั้นเราก็กินบ้างดีมั๊ยไหม?”

“ยอมได้”

แอนโทนี่กล่าวรับคำ ก่อนจะพากันสาวเท้าเดินเข้าไปในบริเวณลาน
ฝึก...

“ช่วยชี้แนะด้วย!”

“ช่วยชี้แนะด้วย!”

เมื่อกล่าวคำทักทายตอนเริ่มต้นเสร็จ ชายหนุ่มผมแดงก็กระโดดพุ่งตัว
เข้าไปด้วยความเร็วที่ชวนให้ตกตะลึง มือซ้ายของเขาจับยึดแขนของรีแกนไว้
ขณะที่มือขวาก็ควรเป็นวงพร้อมจะฟาดได้ ทว่าก่อนที่พลังลมปราณจำนวน
มหาศาลนั้นจะถูกวางของรีแกน หญิงสาวก็พลันเบี่ยงตัวหลบออกไปได้อย่าง
ว่องไว ร่างแบบบางยกมือขึ้นตบลงไปบนต้นคอของอีกฝ่ายด้วยความแรงที่
ชวนให้น่าตกใจ แอนโทนี่ถึงกับทรุดลงไปคุกเข่ากับพื้น มือทั้งคู่มองพยายามจะ
ดันตัวขึ้นได้กลับ ทว่าก่อนที่จะได้ทำอะไร...ฝ่ามือขาวเรียวบางของหญิงสาว
ก็ทาบลงมาถึงอกของชายหนุ่มแล้ว!

“ยอมแพ้อีก?”

เสียงนุ่ม ๆ ถามขึ้น แอนโทนี่แสยะปากตอบคำ

“ยอมก็ได้...แต่ต้องให้นายแพ้อ่อนนะ!”

ประโยคสุดท้ายตวาดขึ้นทันควัน โดยใช้โอกาสที่รีแกนละมือออกห่าง
แอนโทนี่ก็รีบสะบัดฝ่ามือฟาดใส่ร่างของอีกฝ่ายอย่างสุดกำลัง ซึ่งหากโดน
ฝ่ามือนี้เข้าไปละก็...รีแกนอีก 10 คนก็จะต้องล้มลงไปกองกับพื้นให้เขาหัวเราะ
เยาะอย่างสะใจเป็นแน่...ทว่าน่าเสียดายที่ชายหนุ่มกลับไม่มีโอกาสนั้น เพราะ
รีแกนได้คาดการณ์ไว้แล้วไว้อยู่แล้ว ดังนั้นทันทีที่แอนโทนี่ประทุษร้ายกลับ
หญิงสาวก็ล้มลงหลบพลังนั้นได้อย่างทันท่วงที และใช้มือทั้งสองข้างจับ
ชายหนุ่มทุ่มลงไปในลักษณะของยูโดที่เธอเคยเรียนมาตั้งแต่ยังเด็ก

“โธ่!!!”

แอนโทนี่ร้องลั่นออกมาเมื่อหลังกระทบพื้นอย่างแรงจนมิมิแรงจะลุกขึ้น มาสู้ได้อีก ชายหนุ่มได้แต่มองตามริแกนที่ถอยออกไปรับผ้าขนหนูจากหญิงที่เป็นพนักงานดูแลคนหนึ่งด้วยสายตาเคียดแค้นและชิงชังเป็นอย่างยิ่งนัก ประกาศก้องกับตนเองในใจว่า แคนนี่ต้องชำระ!!!

ทว่าริแกนจะรู้ถึงความคิดอาฆาตนั้นก็หาไม่ เธอหย่อนกายลงนั่งพักบนเก้าอี้ เอื้อมมือไปหยิบขวดน้ำขึ้นมาดื่มอย่างสบายใจหลังจากที่ได้ออกแรงมาครู่หนึ่ง

“ท่าทางแอนโทนี่จะโกรธมาก...”

เสียงนุ่มทุ้มดังมาจากริชาร์ดผู้เดินมานั่งลงข้าง ๆ ดวงตาสีเทาเหลือบมองไปยังชายหนุ่มที่ถูกกล่าวถึงด้วยสายตาประเมินอยู่ในที่

“คนแพ้กต้องโกรธเป็นธรรมดา” ริแกนกล่าวอย่างเห็นเป็นเรื่องปกติ “ถ้าสู้แพ้อันอื่นเขาแล้วยังดีใจนี่สิฉันถึงจะว่าแปลก...แต่ปฏิภิกฤษยาของโทนี่ก็เป็นเรื่องที่คาดการณกันได้อยู่แล้ว”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ที่นายสู้แพ้อันเกือบทุกครั้ง...ไม่เห็นนายจะโกรธอะไรเลย”

“มันต่างกันนี่นา ก็ฉันน่าจะรู้อยู่แล้วว่าสู้ให้ตายก็สู้นายไม่ได้ ต่อให้โกรธจริง...พออยู่ต่อหน้าพลังสุดยอดออกปานั้นก็ไม่ว่าจะโกรธยังไงแล้ว”

ริแกนพูดเสียงกลั้วหัวเราะ แต่ริชาร์ดกลับไม่เห็นเป็นเรื่องน่าหัวเราะไปด้วย ใบหน้าหล่อเหลายังเครียดขมขื่นขณะเอ่ยคำ

“คนเราก็ต่างจิตต่างใจกันนะริแกน...การที่นายไม่โกรธในเรื่องสู้แพ้ไม่ได้หมายความว่าคนอื่นจะพลอยไม่โกรธไปด้วย ยิ่งคนที่มีความอิจฉาธิษษาอยู่ในกมลสันดาน ต่อหน้าอย่างหนึ่งลับหลังอีกอย่างหนึ่งด้วยแล้ว ก็จะมีเป็นอันตรายมากขึ้น!”

“เหลวไหลน่า...พวกเราเป็นศิษย์สำนักเดียวกัน ถึงโทนี่จะโกรธจริงก็คงไม่ถึงขนาดจะเป็นอันตรายอะไรได้หรอก แค่คนเพียงคนเดียวจะทำอะไรได้...”

ริแกนค้ำอย่างไม่เห็นด้วย

“อย่าลืมนะ ยังมีจาเรตอีกคน หมอนั่นถึงจะเก่งแต่ก็ต้องยอมรับว่าค่อนข้างโง่ แถมยังเชื่อฟังแอนโทนี่ยิ่งกว่าสุนัขผู้ซื่อสัตย์เสียอีก หากแอนโทนี่เป่าหูอะไรหมอนั่นเข้าละก็...มันสองคนอาจจะรวมหัวกันมาดักเล่นงานนายก็ได้”

“จาเรตกับโทนี่คงไม่ทำถึงขนาดนั้นหรอกมัง?”

“ก็แล้วแต่นายจะคิดก็แล้วกัน จำไว้ด้วยว่าฉันเตือนนายแล้ว”

ริชาร์ดพูดพลางเอื้อมมือไปหยิบขวดน้ำขึ้นมามีดัดด้วยท่าทีเฉยเมยคล้ายกับไม่เคยพูดถึงเรื่องอันตรายเมื่อครู่มาก่อน ทำให้ริแกนได้แต่มองอีกฝ่ายอย่างงง ๆ ก่อนจะถามถึงเพื่อนอีกคนหนึ่งที่ไม่ได้อยู่ด้วย

“เฮนรี่ล่ะ? หมอนั่นไม่ยอมพักเหนื่อยหรือ?”

“เฮนรี่? โน่น...สลบเหมือดอยู่โน่น ยังไม่ฟื้นเลย...และถึงจะฟื้นก็ยังไม่สงสัยเลยว่า จะลุกขึ้นไหวรีปเล่า”

ริชาร์ดว่าอย่างนั้น ๆ ดวงตาคู่สีเทาพร่าระยับขณะขึ้นไปยังเพื่อนสนิทซึ่งนอนหมอบกระเตื้องบนเบาะในอีกห้องหนึ่ง ริแกนชะเง้อมองสภาพเพื่อนแล้วก็ได้แต่เฝ้าปากแน่นพยายามกลั้นเสียงหัวเราะไว้อย่างสุดความสามารถ เพราะดูจะเป็นการเสียมารยาทอย่างมากหากเธอหัวเราะเยาะเพื่อนหนุ่มในเวลา

“ทำท่าไหนเข้าละ...เฮนรี่ถึงได้เป็นหนักขนาดนั้น กับฉันยังไม่เคยเห็นนายชัตชะงืดขั้นสลบเหมือดแบบนี้เลย”

“ใครบอกว่าไม่เคย?” ริชาร์ดเลิกคิ้วสูง “ทุกครั้งที่ฉันสู้กับนายนะ ไม่เคยมีครั้งไหนเลยที่ฉันจะยอมมือให้ ฉันก็ชัตกลับด้วยพลังขนาดนี้ทุกที แต่นายหลบได้ ไม่เคยโดนเข้าจัง ๆ นี่นา ไม่งั้นก็ยังไม่สงสัยอยู่นะ...”

“ไม่ต้องสงสัยก็ได้ รับรองถ้าเจอเข้าจัง ๆ ฉันได้ไปโรงพยาบาลแน่”

ริแกนพูดอย่างขำ ๆ ทว่าดวงตาคู่สีเทากลับตวัดมาจ้องจนทำให้ต้องหยุดเสียงหัวเราะลง

“อย่าต่อมตัวเกินไปนัก ริแกน ที่ฉันสงสัยนะเป็นการสงสัยว่านายจะล้มลงไปสลบหรือฉันจะเป็นฝ่ายสลบกันแน่ต่างหาก” ริชาร์ดกล่าวเสียงขรึม ดวงตาคู่สีเทาอมสบบมาอย่างหยั่งลึกถึงกันบั้งหัวใจของอีกฝ่าย “อีกอย่าง การที่นายบอกว่าสู้ฉันไม่ได้นั้นก็ไม่ใช่ความจริงด้วย...แต่ฉันไม่สนใจจะบอกใครหรอกว่าทำไมมันจึงไม่เป็นความจริง และไม่สนใจด้วยว่านายทำไปเพื่ออะไร แต่ฉันก็หวังว่าสักวันหนึ่งนายกับฉัน...เราคงจะได้สู้กันด้วยพลังจริง ๆ ไม่มีกรหลบซ่อนเช่นตอนนี้อีก”

ริแกนได้แต่นิ่ง ดวงตาคู่สีเขียวทอดมองลงต่ำมหาญกล้าสบตาอีกฝ่าย แม้จะรู้ดีอยู่แล้วว่าริชาร์ดต้องรู้ความลับของเธอ แต่เวลาได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยพาดพิงถึงเรื่องนี้คราใดก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกตระหนกอยู่ทุกครั้งไป!

ริชาร์ดมองหญิงสาวเบื้องหน้าอย่างคดคั่นเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะเดินเลี้ยวกลับไปยังห้องฝึกด้วยที่ท่าคล้ายกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ริแกนก็ทำตัวเป็นปกติแม้ในใจจะเต็มไปด้วยความกังวลและร้อนรนเป็นอย่างยิ่งก็ตาม...

2

ยามค่ำ...ได้เวลาเลิกฝึก รีแกนกำลังจะไปเก็บของก็พบว่าท่านอาจารย์เรียกตัวให้ไปพบ...เมื่อเธอไปถึงห้องฝึก หญิงสาวก็ต้องประหลาดใจเล็กน้อย เมื่อพบว่านอกจากเธอแล้วยังมีริชาร์ด เฮอร์ แอนโทนีและจาเรต ที่ถูกเรียกตัวมาพร้อมกัน ทั้งสี่ต่างนั่งกระจัดกระจายอยู่ตามมุมห้อง มีท่านอาจารย์เดวิดผู้อยู่ในวัยกลางคนนั่งอยู่หลังโต๊ะตัวใหญ่ด้วยสีหน้าเมตตาปราณีเฉกเช่นเดิม

“นั่งสิริแกน...ข้ามีเรื่องจะพูดกับพวกเจ้าสักหน่อย”

ท่านอาจารย์กล่าวด้วยน้ำเสียงทุ้มหนักแน่น ทำให้เธอต้องรีบทรุดกายลงนั่งน้อมรับฟังคำสั่งของท่านในทันที

จอมเทพเดวิดกวาดตาคู่สีฟ้ามองไปยังลูกศิษย์ทั้งห้าผู้เป็นตั้งความภาคภูมิใจของท่าน ก่อนจะถามขึ้น

“พวกเจ้าทั้งห้าคน มีใครเคยได้ยินนามของจอมเทพมิกาเอลมาบ้าง...”

“ผมรู้ครับ” เฮอร์เรียกมือขึ้นตอบทันควัน “จอมเทพมิกาเอลเป็นหัวหน้าของจอมเทพบนสวรรค์ไซม์ย์ครับ ฟังว่าท่านเป็นเทพธาตุไฟ เป็นหัวหน้าในการขับไล่ซาตานลูซิเฟอร์ลงไปยังแดนนรก...แหม! ท่านอาจารย์ละก็...ถ้าคิดจะลองภูมิพวกเราก็น่าจะหาคำถามยาก ๆ กว่านี้นะครับ คำถามแค่นี้จะคนเข้าโบสถ์บ่อย ๆ ก็ต้องตอบได้อยู่แล้ว”

เฮนรีพูดด้วยสีหน้าภาคภูมิใจเป็นอย่างมากก่อนที่สีหน้านั้นจะจางหายไปทันทีเมื่อเจอกับร่องเท้าพิฆาตของริแกนที่ปาอัดใส่หน้าจนแทบเนือก

“ถ้าไม่รู้ก็หุบปากไปเลยเฮนรี!”

ริแกนสั่งเสียงแข็งทำให้เฮนรีที่กำลังอ้าปากจะโวยวายก็ถูกขัดขึ้นด้วยเสียงเรียบ ๆ ของริชาร์ดผู้เสียบขีริม

“ท่านอาจารย์คงจะหมายถึงจอมเทพมิกาเอล ผู้เป็นเจ้าของสำนักเทพฝ่ายเหนือสินะครับ ผมเคยได้ยินมาว่าท่านมิกาเอลเกลียดชังมารร้ายยิ่งชีวิต และจะฆ่าผู้มีสายเลือดมารทันทีที่พบ ไม่ว่ามารผู้นั้นจะเป็นเช่นไรก็ตาม”

“ถูกต้อง ริชาร์ด... เจ้าพูดถูกแล้วละ... ท่านมิกาเอลเขาเป็นคนอย่างนั้นจริง ๆ แฮ้อ...”

ท้ายประโยคท่านอาจารย์ถอนใจยาวออกมา ทำให้เจ้าเรดต้องถามแทรกขึ้นอย่างสงสัยยิ่ง

“ทำไมท่านอาจารย์ดูเหมือนไม่สบายใจอย่างนั้นล่ะครับ การกำจัดมารเป็นหน้าที่ของเทพนับเป็นเรื่องที่ถูกต้องที่สุด ท่านมิกาเอลก็ทำได้ถูกแล้วนี่ครับ?”

“ผมก็คิดเช่นนั้น กำจัดมาร พิทักษ์มนุษย์ คือหน้าที่ที่เทพอย่างเราสมควรกระทำ” เฮนรีเอ่ยขึ้นด้วยความภาคภูมิใจส่งผลให้ท่านอาจารย์ต้องถอนใจเฮือก พลางตอบคำ

“จริงอยู่การกำจัดมารเป็นหน้าที่ของเทพเช่นเรา แต่ทั้งหมดนั้นก็ต้องขึ้นอยู่กับว่าเป็นมารแบบไหนด้วย...มารก็เหมือนมนุษย์เหมือนเทพ ย่อมมีทั้งดีและร้ายปะปนกัน จะไปเหมารวมว่าขึ้นชื่อว่ามารแล้วต้องเลวร้ายเสมอไปก็ไม่ถูกหรอก”

“เป็นไปไม่ได้หรอกครับ” คำค้านเสียงแข็งดังมาจากแอนโทนี่ผู้นั่งเสียบมาตลอด “ไม่ว่ามารจะมีนิสัยเช่นไรก็ย่อมเป็นมารอยู่วันยังค่ำ เปรียบเหมือนความชั่วร้ายที่แฝงอยู่ในกมลสันดานของมันที่ท่าอย่างไรก็มีอาจบเลือนให้หายไปได้ ถึงพวกมันจะปลอมตัวเข้ามาอยู่ร่วมกับมนุษย์ แต่ก็

กระทำได้ในระยะเวลาสั้น ๆ เท่านั้น เพียงชั่วเวลาผ่านไปไม่นานมันก็ยอมที่จะแสดงนิสัยอันโหดร้ายและกระหายเลือดออกมาแน่”

คำพูดนั้นสะท้อนเข้าไปในใจของริแกน ร่างบางนั่งเงิบแบ่ในใจจะสั่งให้ท่านด้วยความหวาดกลัวต่อความจริงที่อยู่ในคำพูดของแอนโทนี่ คำพูดที่พูดออกมานั้นเหมือนกับเข้ามานั่งอยู่ในจิตใจของเธอเลยทีเดียว พูดเหมือนกับรู้ว่าเธอกลัวมาตลอดระยะเวลาเกือบ 4 ปีที่ได้หนีออกมาจากบ้านหลังนั้น...กลัวมาตลอดว่าสักวันหนึ่งเธอจะไม่สามารถยืนหยัดอยู่ภายใต้แสงสว่างเช่นนี้ต่อไปได้ และในที่สุดก็จะต้องกลายเป็นมารผู้แสวงหาการฆ่าและการทำลายไปอย่างแท้จริง!

“ริแกน เจ้าละคิดอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้?”

ท่านอาจารย์หันมาถามลูกศิษย์ผู้ซึ่งนั่งเงิบมาตลอดตั้งแต่เริ่มการคุยครั้งนี้

“ผม...ผมไม่ค่อยเห็นด้วยกับคำพูดของโทนี่สักเท่าไร” ริแกนเอ่ยเสียงแผ่ว ไบหน้างามก็มลงต่ำมีหยาญกล้าสบตาใคร “จริงอยู่แม้เราจะมิสัญชาตญาณดิบอยู่ในตัวที่รักในการเช่นฆ่าและการทำลาย เมื่อขาดสติมารจะกลายเป็นตัวอันตรายเพราะหลุดพ้นจากการควบคุมไปโดยสิ้นเชิง และในตอนนั้นไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่หยาญเข้ามาขวางหน้า มารก็จะทำลายมันจนย่อยยับและสิ้นซากไปภายในพริบตา แต่ถึงกระนั้นหากมารตนนั้นมีความตั้งใจอย่างแท้จริงที่จะควบคุมตัวเองไว้ และไม่ทำการอันป่าเถื่อนดูร้ายอีกต่อไป เราก็น่าจะให้อภัยและอยู่ร่วมกับพวกเขาได้โดยสันติ”

“พูดได้เยี่ยมมากริแกน!” แอนโทนี่ชมเสียงหยั่น “นายพูดเหมือนกับตัวเองเป็นมารไม่มีผิดถึงได้เข้าใจมารถึงขนาดนั้น”

“นายพูดอย่างนั้นก็ไม่ถูกนะ แอนโทนี่” เฮนรี่อกรับแทนเพื่อนในทันที “ริแกนเป็นคนใจอ่อน ขี้สงสาร ถึงจะเป็นมาร ริแกนก็ยังมึ้นน้ำใจให้อยู่ดีนั่นล่ะ!”

“แต่ว่า...”

“ท่านจอมเทพมิกาเอลต้องการอะไรจากพวกเราหรือครับ?”

เสียงนุ่มนวลของริชาร์ดถามแทรกขึ้น ทำให้การต่อปากต่อคำของเฮนรี่ และแอนโทนี่ต้องชะงักลง หันมาตั้งใจฟังคำตอบจากจอมเทพเดวิดแทน

“เมื่อเช้าวันนี้ท่านมิกาเอลได้ส่งสาส์นมาหาข้าฯ ท่านกล่าวว่าต้องการให้มีการประลองระหว่างสำนักขึ้น และในคราวนี้ทางสำนักเทพฝ่ายเหนือของท่านก็ได้ปรากฏศิษย์เอกผู้มีความสามารถในระดับอัจฉริยะขึ้นหลายคน ท่านจึงได้แจ้งมายังสำนักเทพฝ่ายตะวันตกของเราเพื่อขอตัวลูกศิษย์จากทางนี้ไปประลองกับทางเขาดู”

“ประลอง!? ง่ายให้ผมไปนะครับ ผมอยากประลองกับพวกฝ่ายเหนือมากเลย” เฮนรี่พูดอย่างกระตือรือร้น ทำให้ท่านอาจารย์ขยับยิ้มก่อนจะเอ่ยต่อ

“ไม่ต้องห่วงหรอก ข้าตัดสินใจแล้วว่าส่งพวกเจ้าทั้งห้าคนไปพร้อมกันเลย ที่เรียกมาวันนี้ก็เพื่อที่จะบอกเรื่องนี้ให้รู้กันนั่นแหละ ว่าวันนี้ดประลองคืออีกสามวันข้างหน้าตอนบ่ายสามโมงเย็น ที่สำนักเทพฝ่ายเหนือ”

“อ้าว...เยี่ยมไปเลย คอยดูนะคราวนี้ชื่อเสียงของสำนักเทพฝ่ายตะวันตกต้องดังกว่าสำนักเทพฝ่ายเหนือแน่” จาเรตพูดอย่างตั้งใจยิ่ง ทว่าท่านอาจารย์กลับส่ายหน้าปราชญ์ลูกศิษย์

“การประลองครั้งนี้เป็นเพียงการประลองเพื่อศึกษายุทธ์เท่านั้น ไม่จำเป็นต้องคิดชิงดีชิงเด่นอะไร ใครจะชนะหรือแพ้ก็ไม่แตกต่าง ขอแค่พวกเจ้าได้เรียนรู้อะไรจากการประลองครั้งนี้บ้างก็ถือว่าเป็นประโยชน์แล้ว”

“ครับ ท่านอาจารย์”

ลูกศิษย์ทั้ง 5 คนต่างรับคำอย่างพร้อมเพรียงแล้วจึงพากันขอตัวแยกย้ายกลับบ้าน...

เมื่อออกมาด้านนอกเฮนรี่ก็ถึงกับกระโดดโลดเต้นอย่างดีใจ ปากก็ตะโกนเสียงดัง

“เย้! ในที่สุดพวกเราก็จะได้สู้กับคนอื่นบ้างแล้ว คอยดูนะ คราวนี้แหละชื่อของท่านเฮนรี่แห่งสำนักเทพฝ่ายตะวันตกจะต้องระเบิดไปทั่วหล้าเลย!!”

“และชื่อของแอนโทนี่ ด้วยฮ่า ๆ ๆ”

แอนโทนี่ประกาศเสียงก้อง ดวงตาคูสีดำฉายแววมยองและเขื่อนั้นในตนเองเป็นอย่างยิ่ง ส่วนจาเรดเองก็รีบกลับบ้านทันทีเพื่อเตรียมตัวสำหรับการประลองในอีก 3 วันข้างหน้า เห็นได้ชัดว่าเหล่าศิษย์ทั้ง 3 คนนี้เต็มไปด้วยความกระตือรือร้น และเฝ้ารอการประลองของสองสำนักอย่างใจจดใจจ่อ แต่รีแกนกลับยังคงนิ่งและเงียบขรึมลงไปจนน่ากลัว ส่วนริชาร์ดก็ไม่มีท่าทียินดียินร้ายอะไรกับข่าวนี้อย่างแน่แท้แน่นอน ชายหนุ่มผลไปขึ้นรถกลับบ้านก่อนที่เฮนรี่จะทันได้ตะโกนเสียด้วยซ้ำ

“เป็นอะไรไปรีแกน? นายไม่ติดใจกับข่าวนี้อะไร?”

เฮนรี่เอ่ยถามเพื่อนสนิทที่ยังคงหลงเหลืออยู่ในบริเวณนั้นเพียงคนเดียว

“เปล่าหรอก...ไม่ใช่ไม่ติดใจแต่ว่าฉันน่าจะไม่ค่อยชอบการต่อสู้สักเท่าไร ก็เลยค่อนข้างจะเฉย ๆ กับข่าวนี้อ่ะ” รีแกนผินยิ้มตอบ

“โกหกล่ะสิ ฉันเห็นเวลานายสู้ในโรงฝึก ไม่ว่าจะต่อสู้จะเป็นใครนายก็สนุกทั้งนั้น ถึงท่าทางนายจะไม่บอกแต่ลูกตายนายมันบอกนะว่านายสนุก” เฮนรี่แยงออกมา หญิงสาวได้แต่ยิ้มและพยักหน้ารับแอดออปไปตามเรื่อง

“ก็คงจริงมั้ง ฉันสนุกเฉพาะการสู้กับพวกนายไป แต่กับคนอื่นก็อีกเรื่องหนึ่ง...”

“เอาน่า สู้ ๆ ไปเดี๋ยวก็รู้สึกสนุกขึ้นมาเองล่ะ!”

ชายหนุ่มว่าอย่างจริงจัง จนรีแกนต้องพลอยหัวเราะตามไปด้วยแม่ในใจจะยังคงครุ่นคิดถึงปัญหาต่าง ๆ ก็ตาม...

คืนนี้รีแกนนอนอยู่บนเตียงในอพาร์ทเมนต์ที่เช่าไว้ ดวงตาคูสีเขียวแห่งนมองเพดานด้านบนอย่างครุ่นคิด...

จะทำอย่างไรดี?

เมื่อ 4 ปีก่อนเธอหนีออกจากบ้านด้วยความคิดที่จะมาฝึกวิชาเทพ ตอนนั้นเธอมีเงินติดกระเป๋าไปเพียงเล็กน้อยและแทบไม่เพียงพอเลยเมื่อต้องมาใช้ชีวิตอยู่ในเมืองใหญ่เช่นนี้ เธอจึงต้องไปทำงานเป็นพนักงานบริการในคลับแห่งหนึ่งซึ่งได้เงินดีมากและค่อนข้างจะปลอดภัยอันเนื่องมาจากมาตรการรักษาความปลอดภัยที่มีให้กับบรรดาแขกวีไอพีของร้าน หลังจากทำงานได้ครึ่งปี เธอก็ได้ยืมข่าวซุบซิบถึงสำนักเทพฝ่ายตะวันตกของจอมเทพเดวิด นำเสียดายที่สำนักนี้รับแต่บุรุษ ริแกนจึงจำต้องปลอมตัวเป็นผู้ชายไปสมัคร... โชคดีดีที่เธอเป็นลูกครึ่งมารจึงสามารถกลมเกลื่อนไอมารไว้ได้อย่างไร้ร่องรอยทำให้ศิษย์ในสำนักคนอื่นไม่สงสัย แม้เธอจะมั่นใจก็ตามว่าท่านอาจารย์น่าจะพอรู้ระแคะระคายว่าแท้จริงแล้วเธอเป็นมาร แต่ท่านอาจารย์ผู้ใจดีก็ไม่ได้ทำอะไรทั้งที่ยอมรับเธอเป็นศิษย์ด้วย

ที่นั่นเธอได้พบกับริชาร์ด ชายหนุ่มผู้แก่กว่าเธอ 2 ปี ในครั้งแรกที่พบกันริชาร์ดจ้องมองเธออย่างลึกซึ้ง ดวงตาสีเทาคู่นั้นทำหน้าที่คล้ายเรดาร์กวาดมองเธอตั้งแต่หัวจรดเท้า ริแกนสงสัยว่าเขาจะรู้ว่าเธอเป็นผู้หญิงมิใช่ผู้ชายดังที่รูปลักษณะภายนอกแสดงออก และเมื่อได้จับมือทักทายกันริชาร์ดก็ถึงกับชะงักไปชั่วครู่ก่อนที่ชายหนุ่มจะยิ้มยิ้มออกมา เป็นรอยยิ้มที่ริแกนยังติดใจสงสัยมาจนถึงทุกวันนี้...วันนี้ริชาร์ดได้ค้นพบอะไรเกี่ยวกับเธอ การจับมือกันทำให้ริชาร์ดได้รู้อะไรขึ้นมาอย่างนั้นหรือ? แต่นั่นก็ไม่ใช่สิ่งที่เธอพะวงในตอนนี้อย่างไร เพราะเธอรู้ว่าริชาร์ดจะไม่มีวันบอกเรื่องนี้กับใคร แต่กลับเป็นเรื่องการประลองต่างหากที่ทำให้เธอกำลังกลัวใจอย่างแสนสาหัส!

ตลอดระยะเวลา 3 ปีครึ่งในสำนักเทพ แม้เธอจะกลมไอมารไว้ได้เป็นอย่างดี แต่ชื่อของจอมเทพมิกคาเอลและกิตติศัพท์ต่าง ๆ ที่เธอเคยได้ยินมาก็ทำให้เธอมีอากแหนงใจได้ว่า ตัวตนที่แท้จริงของเธอจะรอดพ้นจากสายตาของเขาไปได้...หากเขารู้แค่เรื่องที่เธอเป็นผู้หญิงนั้นก็ยังไม่เท่าไร แต่หากรู้ถึงสายเลือดมารครึ่งหนึ่งในตัวเธอแล้วละก็...เธอคงจะต้องถูกฆ่าเสียตรงนั้น

เป็นแน่!!

รีแกนยังคงครุ่นคิดอย่างว่าวุ่น ดวงตาสีเขียวทอประกายกังวลอย่างที่มีเคยให้ผู้ใดเห็นมาก่อน ในสมองเต็มไปด้วยอุบายต่าง ๆ ที่พอจะช่วยให้เธอรอดพ้นจากเคราะห์ร้ายนี้ได้ แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่มีวิธีใดเลยที่เหมาะสมจริง ๆ และคู่ควรกับการเสี่ยง รีแกนยังคงนอนคิดต่อไป แล้วในที่สุดหญิงสาวก็หลับไปในตอนใกล้รุ่งนั่นเอง...

...ที่เบื้องนอกห่างออกไปหลายร้อยกิโลเมตร ร่างสูงสง่าร่างหนึ่งกำลังกระโดดข้ามไปมาระหว่างดาดฟ้าของตึกที่ตั้งสูงตระหง่านอยู่กลางเมือง ร่างนั้นไม่ได้ใช้แรงในการกระโดดแม้แต่หน่อย เพียงแค่สะกดปลายเท้าเบา ๆ ก็สามารถลอยสูงขึ้นและลงไปยืนบนดาดฟ้าของอีกตึกหนึ่งได้อย่างนุ่มนวล

ร่างสูงสง่านั้นกระโดดข้ามไปมาโดยที่ไม่มีมนุษย์คนใดสังเกตเห็นแล้ว ร่างนั้นก็มาหยุดลงที่ดาดฟ้าของตึกที่สูงที่สุดในเมืองนี้ ชายหนุ่มยืนอยู่บนแผงกั้นของดาดฟ้า ดวงตาคู่งามกวาดมองไปยังอาคารมากมายที่อยู่เบื้องล่าง เสื้อคลุมยาวพลิ้วไสวไปตามสายลมที่กระโชกแรง

ตอนนั้นเองที่เงาอีกหนึ่งร่างค่อย ๆ ปรากฏตัวขึ้นที่เบื้องหลัง ตามมาด้วยเงาดำ ๆ อีกนับสิบก่อนจะเพิ่มมากขึ้นจนเต็มทั้งดาดฟ้าที่ตึกนี้และดาดฟ้าของตึกใกล้เคียง เงาเหล่านั้นต่างพากันคุกเข่าลงคารวะร่างสูงสง่าซึ่งไม่แม้แต่จะหันกลับมาชายตามอง ชายหนุ่มผู้ซึ่งน่าจะเป็นหัวหน้าของกลุ่มเงาเหล่านี้ก้าวออกมาเบื้องหน้า ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงนอบน้อมและยำเกรงยิ่งนัก

“น้อมต้อนรับนายท่านผู้เมืองนี้ ข้าผู้ต่ำต้อยมีนามว่า ชาร์ล เป็นหัวหน้าหมู่ผู้ดูแลฐานทัพที่นี่ เนื่องจากไม่ทราบว่าคุณนายท่านจะเดินทางมาจึงไม่ได้ออกมาต้อนรับแต่เนิ่น ๆ ต้องขออภัยเป็นอย่างยิ่ง”

“ไม่ต้องเกรงใจไป”

เสียงทุ้มนุ่มราวกำมะหยี่ดังขึ้นอย่างแผ่วเบาแต่กลับกังวานก้องเข้าไปในใจของทุกคนที่อยู่รอบ ๆ

“เข้ามาที่นี่ด้วยฐานะเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องที่สำคัญมากและต้องกระทำให้สำเร็จให้ได้”

“ไม่ว่าจะเป็นฐานะอะไร ขอเพียงนายท่านสั่งมา พวกเราพร้อมยินดีบุกน้ำลุยไฟเพื่อท่าน” ชาร์ลประกาศเสียงหนักแน่น ศีรษะก้มลงต่ำจรดพื้น ขณะรอรับฟังคำบัญชา

“จงตามหา”

คำพูดนั้นแว่วหายไปกับสายลม จนร่างหนึ่งซึ่งแอบฟังอยู่ที่ชั้นถัดจากคาน้ำดื่มอาจได้ยินได้ ได้ยินเพียงประโยคต่อมามีที่ยังคงเอ่ยโดยเจ้าของเสียง ทุ่มจนชวนให้หลงใหลผู้นั้น

“ตามหานางให้พบ ข้ารู้ว่านางอยู่ในเมืองนี้ นางอยู่ไม่ไกลจากที่นี่ จงตามหาให้พบภายในเจ็ดวัน มิเช่นนั้นพวกเจ้าจะรู้ว่าการบุกน้ำลุยไฟก็ยังไม่พอเมื่อเทียบกับต้นทุนของข้า”

คำพูดนั้นกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงเยือกเย็นราวกับไม่ได้เอ่ยกล่าวโทษลูกน้องของตนมาก่อน ซึ่งชาร์ลก็รีบรับคำ

“พวกข้าจะรีบไปตามหาเดี๋ยวนี้ขอรับ”

“ก่อนจะไป จัดการหนูสกปรกตัวที่อยู่ข้างล่างด้วย”

คำพูดนั้นทำให้ร่างที่แอบฟังถึงกับสะดุ้งโหยง ทว่ายังไม่ทันที่จะได้กระทำการใด ๆ ก็ถูกชาร์ลลากตัวขึ้นไปเบื้องบนเสียแล้ว

ชาร์ลเหวี่ยงร่างชายหนุ่มวัยประมาณ 20 ปีลงกับพื้น ตามเสียงเคียด

“แกเป็นสมุนของใคร? ใครใช้ให้แกมาสืบที่นี่?”

“ข้าคือ มอร์แกน ศิษย์แห่งสำนักเทพฝ่ายเหนือ” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าเหยี่ยงผยอง เชิดหน้าขึ้นอย่างคนที่รู้ว่าตนเองมีดี “หากพวกเจ้ารักตัวกลัวตายก็จงรีบปล่อยข้าไปเสีย มิเช่นนั้นท่านอาจารย์ของข้า...จอมเทพมิดาเอลจะต้องมาฆ่าพวกเจ้าแน่”

“แล้วเจ้ามาแอบฟังได้อย่างไร? เจ้าไปได้ข่าวนี้มาจากใครกัน?”

ชาร์ลพยายามป้อนคำถามต่อ แต่ชายหนุ่มก็ยังคงไม่ตอบคำ ทำให้

หัวหน้าหมู่มารหัวเสียดยิ่งขึ้น ตอนนั้นเองร่างสูงส่งง่ากั้วเข้ามาใกล้พร้อมด้วย
 บรรยากาศเยียบเย็นชวนขนลุกเป็นยิ่งนัก

“เด็กคนนี่เพียงแค่ว่าบังเอิญเห็นการมาของบรืวารเจ้าเท่านั้น และเพราะ
 อยากสร้างชื่อเสียงให้ตนเองจึงได้ลอบตามมาเพื่อหวังจะหาโอกาสสร้าง
 ความชอบ”

“จะ...เจ้ารู้ได้อย่างไรกัน?”

ชายหนุ่มร้องเสียงหลงกับคำพูดแทงใจดำนั้น ทว่าไม่ทันที่จะได้หันไป
 มองร่างของมารผู้นั้นให้ชัดตา มือเย็นเฉียบก็ทาบลงมากลางศีรษะพร้อมกับ
 พลังชีวิตของเขาที่กำลังถูกดูดกลืนอย่างรวดเร็ว!

มอร์แกนพยายามดิ้นสุดฤทธิ์แต่ก็ไม่อาจหนีไปจากฝ่ามืออันทรงพลัง
 นั้นได้ เวลาผ่านไปเพียง 5 นาที ร่างของเขาก็กลายเป็นเพียงซากที่แห้งกรัง
 ปราศจากชีวิตไปในทันใด

“เอาศพมันไปโยนทิ้งน้ำซะ อย่างน้อยถ้าโชคดีศพของมันอาจจะได้
 กลับสู่อ้อมอกของเหล่าเทพอีกก็เป็นได้”

ประโยคสุดท้ายดังแว่วมาตามสายลมพร้อมกับร่างสูงส่งที่เลือนหายไป
 ซาร์ลโด็งคำนับลงก่อนจะรีบสั่งให้เหล่าบรืวารไปจัดการตามคำสั่งทันที ทั้งนี้
 เพื่อให้ทันกับคำบัญชาที่ได้รับมาจากนายท่าน และเพื่อยื้อชีวิตของตนและ
 เหล่ามารนับร้อยในเมืองนี้จากเงื้อมมือของจอมมารผู้โหดเหี้ยมคนนั้น!

3

...3 วันต่อมา...

ความคิดของรีแกนมาถึงทางตันในที่สุด ตลอดระยะเวลา 3 วันที่ผ่านมาไม่มีเวลาไหนเลยที่เธอจะไม่ครุ่นคิดถึงทางแก้...และทางรอดของเธอ จริงอยู่เรื่องทั้งหมดที่คิดไว้อาจจะเป็นแค่เพียงการคิดมากเกินไปบางที่จอมเทพมิกาเอลอาจจะไม่รู้ลึกถึงไอมารของเธอก็เป็นได้ บางที่ช่วงเวลาที่พักกันสั้น ๆ อาจจะทำให้จอมเทพมิกาเอลไม่ทันได้สงสัย บางที่...

กึ่งก่อกอง! กึ่งก่อกอง!

เสียงฮอดดั่งขึ้น ทำให้รีแกนผวาแทบตกจากเตียงนอน ร่างบางมองไปรอบ ๆ อย่างงุนงง มือเรียวควานหานาฬิกาปลุกแต่ยังไม่ทันจะพบเสียงฮอดก็ดั่งขึ้นอีกครั้ง หญิงสาวจึงรีบถลาออกไปเปิดประตู

“อรุณสวัสดิ์”

เสียงทักทายดังมาจากริชาร์ดผู้อยู่ในชุดลำลองราคาแพง ดวงตาสีเทา มองมาที่เธออย่างประหม่นอยู่ในที่

“วันนี้ต้องไปที่สำนักเทพฝ่ายเหนือ ฉันก็เลยมารับ...รีบไปแต่งตัวเข้าสิ รีแกน”

เมื่อบอกจุดประสงค์ของการมาเรียบร้อยแล้วชายหนุ่มก็ถือวิสาสะเดินเข้าไปนั่งรอในห้องอย่างคุ่นเคย ปากก็ส่งเสียงเร่งหญิงสาวที่ยังมีท่าทาง

เหมือนยังไม่ตื่นดี

“รีบ ๆ เข้ารีแกน ถ้าออกสายกว่านี้รถจะติดนะ”

“อะ...เข้าใจแล้ว รอสักครู่นะ”

รีแกนรีบบอกอย่างไม่เข้าใจอะไรเลย ร่างบางถลันเข้าไปในห้องน้ำด้วยความมึนงงต่อการปรากฏตัวอย่างไม่คาดฝันของอีกฝ่าย ริชาร์ดมาที่นี่ทำไม? คงไม่ใช่มาเพื่อรับเธออย่างเดียวแน่...แต่ถ้าอย่างนั้นแล้วเขามาด้วยจุดประสงค์อะไรล่ะ?

เมื่ออาบน้ำแต่งตัวเสร็จ เธอก็พบว่าตัวเองถูกต้อนให้มานั่งที่โต๊ะกินข้าวและก่อนที่จะรู้ตัว กล่องข้าวผัดที่ริชาร์ดซื้อมาให้เป็นอาหารเช้าก็ถูกยัดเข้ามาในมือแล้ว ริชาร์ดนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามดูอีกฝ่ายนั่งกินอาหารพลางพูดพลาง

“วันนี้นัดไว้ห้าโมงเย็นก็จริง แต่ท่านอาจารย์ต้องการให้พวกเราไปถึงที่นั่นสักประมาณเที่ยง จะได้ไปทำความรู้จักกันเอาไว้ก่อน ฉะนั้นเลยต้องมารับนายยังไงล่ะ เพราะเมื่อวานนายรีบกลับมาก่อนเลยไม่ได้อยู่ฟังที่ท่านอาจารย์สั่ง”

“นั่นหรอ...ขอบใจนะริชาร์ด แล้วอีกสามคนจะไปกันยังไงล่ะ?”

“ใครจะไปรู้ล่ะ พวกมันอยากไปแบบไหนก็ปล่อยมัน ขอแค่ไปถึงทันเวลาที่ท่านอาจารย์บอกก็พอแล้ว” ริชาร์ดเอื่อยอย่างไม่ทุกขหรือก่อนจะหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งขึ้นมาส่งให้รีแกนดู

“ดูนี่สิ เนื่องจากการประลองเป็นแบบทีม คนที่แพ้ในแต่ละทีมจะถูกคัดออกแล้วให้คนที่ตำแหน่งสูงกว่ามาสู้ต่อ ท่านอาจารย์ก็เลยกำหนดลำดับมาให้แบบนี้...”

รีแกนรับกระดาษแผ่นนั้นมาดู ก่อนที่ดวงตาคู่งามจะเบิกกว้างเมื่อเห็นลำดับที่ถูกจัดไว้

“นี่มันอะไรกันเนี่ย!? ท่านอาจารย์คิดยังไงถึงได้จัดลำดับแบบนี้ แล้วคนอื่นเขาจะคิดยังไงกัน?”

“จะคิดยังไงก็เรื่องของเขา ในเมื่อท่านอาจารย์จัดไว้แบบนี้ก็ต้องเป็น

ไปตามนั้น” ริชาร์ดว่าพลังหยาบกระดาศแผ่นนั้นคืน “เข้าไปได้แล้ว เพียง
ได้สายกันพอดี”

ริแกนรีบเดินตามเพื่อนหนุ่มออกมาข้างนอก ปากก็อดไม่ได้จึงถาม
ออกไปอย่างสงสัย “แล้วนี่อีกสามคนนั่นรู้เรื่องการจัดลำดับนี้รึยังล่ะ?”

“ยัง! ฉันเพิ่งแวะไปเอาใบนี้มาเมื่อเช้านี้เอง พอได้ใบจัดลำดับ...ฉันก็
รีบมาหานายเลย” ริชาร์ดว่าก่อนจะชะงักฝีเท้าทำให้คนที่เดินตามมาชนเข้ากับ
แผ่นหลังอย่างจัง

“ทำอะไรของนายเนีย? อยู่ดี ๆ หยุดเดินทำไมกัน...”

คำบ่นของริแกนพลันขาดหายไปเมื่อริชาร์ดคว้าข้อมือหนุ่มขึ้นมาก่อน
จะสวมอะไรบางอย่างลงไปอย่างรวดเร็ว เมื่อของสิ่งนั้นกระทบกับเนื้อ...ริแกน
ก็ถึงกับสะดุ้งหนี ดวงตาคู๋จามจับจ้องไปยังที่รัดข้อมือสีน้ำเงินเรียบ ๆ ที่ถูก
ริชาร์ดสวมให้ หากเป็นที่รัดข้อมือธรรมดาเธอก็คงจะไม่ว่าอะไร แต่นี่เจ้าสิ่ง
นั้นกลับทวีความร้อนระอุจนข้อมือของเธอแทบจะลุกไหม้ก็ไม่ปาน

“นี่มันอะไรกัน ริชาร์ด!”

ริแกนกระซอกเสียงถาม พยายามกระซอกมือให้หลุดออกจากการ
เกาะกุมที่แข็งปานศิมเหล็กนั้น

“ใส่ไว้ อย่าถอดออก สิ่งนี้จะช่วยปกปิดพลังที่แท้จริงในตัวเธอได้
ขอแคว้นนี้วันเดียวเท่านั้น ห้ามทำให้มันหลุดออกไปจากข้อมือเด็ดขาด...”
ริชาร์ดว่าก่อนจะก้มลงกระซิบเบา ๆ “ถ้าไม่อยากถูกจอมเทพมิกาเอลฆ่าตาย!!”

ริแกนถึงกับสะท้านเฮือก ร่างบางได้แต่มองตามหลังชายหนุ่มหน้าขมิ้ม
ที่เดินตรงไปยังรดคันงามด้วยที่ท่าคล้ายกับไม่สามารถพูดอะไรออกมาได้ แม้
เธอจะรู้มาก่อนว่าริชาร์ดรู้ความลับเกี่ยวกับตัวเธอ แต่ก็นึกไม่ถึงเลยว่าอีก
ฝ่ายจะสามารถล่วงรู้ถึงความในใจของเธอได้อย่างลึกซึ้งถึงเพียงนี้!!

...สำนักเทพฝ่ายเหนือ...เที่ยงตรง

“นี่มันอะไรกัน!”

“ท่านอาจารย์คิดยังไงกันเนีย?”

“ทำไมมันถึงเป็นแบบนี้ไปได้!”

เสียงหัวว ๆ 3 เสียงพร้อมใจกันแหกปากตะโกนอยู่บริเวณหน้าสำนักเทพ ชายหนุ่มทั้ง 3 คนต่างก็เบิ่งตากว่างมองกระดาษแผ่นที่แอนโทนี่ถืออยู่อย่างไม่อยากเชื่อสายตา

“ไม่น่าเป็นไปได้...ทำไมท่านอาจารย์ถึงได้จัดลำดับแบบนี้กัน...”

จาเรตตรงออกมาเสียงสั้น แม้วตัวอักษรบนกระดาษจะมากพอที่จะยืนยันถึงความจริง แต่ถึงกระนั้นความไม่อยากเชื่อก็ยังบังเกิดขึ้นอยู่ดี

“นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย!?” แอนโทนี่ตะคอกถามรีแกนเสียงกร้าว “นี่นายไปประจบอาจารย์ยังไปถึงได้ทำให้อาจารย์ยอมยกตำแหน่งหัวหน้าให้นายแบบนี้ซะ! ว่ายังไงล่ะ!!”

ไม่พูดเปล่าชายหนุ่มยังปรี๋เข้าไปกระซุกคอเสื้อรีแกนเข่าไปมาด้วยท่าทางโกรธจัด รีแกนจึงตอบกลับไป

“ฉันจะไปรู้ได้ยังไง ท่านอาจารย์เป็นคนจัดลำดับ ไม่ใช่ฉันเป็นคนจัดสักหน่อย”

“หน้อย! แก!!!”

แอนโทนี่เงี้ยวหมัดขึ้น แต่ก่อนที่หมัดนั้นจะทันได้สัมผัสใบหน้าสวยเกินชายของอีกฝ่าย ริชาร์ดก็เข้ามาขวางไว้ทันที

“เลิกทะเลาะกันได้แล้ว!!!” ริชาร์ดตะโกนเสียงกร้าว วงหน้าหล่อเหลาเต็มไปด้วยความโกรธที่ฉายชัดออกมาจนสามารถรู้สึกได้ “วันนี้พวกเรามาที่นี่ในฐานะตัวแทนของสำนักเทพฝ่ายตะวันตก การมาทะเลาะกันเองแบบนี้ลองคิดดูสิว่าจะทำให้สำนักต้องเสื่อมเสียชื่อเสียงแค่ไหน”

“แต่ริชาร์ด...นายไม่โกรธรึยัง? ความจริงตำแหน่งหัวหน้าควรจะ เป็นของนายต่างหาก” แอนโทนี่ยังพยายามค้านก่อนที่จะเงยเสียงไปเมื่อเจอสายตาสีเทาที่เริ่มทอรัศมีกร้าว

“ฉันเคารพในคำสั่งของท่านอาจารย์และจะไม่ได้แย้งคำสั่งคราวนี้ด้วย...ไปได้แล้ว!”

เสียงหัววทุ้มเอ๋ขึ้นอย่างเย็นชา แล้วชายหนุ่มก็สาวเท้าเดินนำเข้าไป

ในสำนักเทพฝ่ายเหนือก่อนเป็นคนแรก ทำให้อีกสี่คนที่เหลือต้องก้าวตามเข้าไปอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

“ยินดีต้อนรับสู่สำนักเทพฝ่ายเหนือ”

เสียงทุ้มกังวานดังมาจากชายวัยกลางคนผู้นั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้สักตัวใหญ่ ใบหน้านั้นแม้จะถูกริ้วรอยแห่งวัยบดบังไปบ้างแต่ก็ยังสามารถแลเห็นถึงรูปลักษณะอันหล่อเหลาในอดีตได้โดยไม่ยากเย็น ดวงตาคูสีน้ำตาลเข้มแลดูเยียมเยิ้มกวาดมองไปยังศิษย์เอกทั้งห้าแห่งสำนักเทพฝ่ายตะวันตกทีละคน และในที่สุดก็มาหยุดลงที่ชายหนุ่มนาม ริชาร์ด

“ไม่ได้เจอกันนานนะพ่อหลานชาย... ท่านพ่อท่านแม่ของเจ้าสบายดี รีเปล่าเล่า?” เสียงนั้นเอ่ยถามอย่างถ้อยสนิท ริชาร์ดก้มหัวลงเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยตอบไป

“ท่านพ่อและท่านแม่ต่างสุขสบายดี รับผิดชอบให้ท่านมีคาเอลตามได้แล้ว”

“ไม่ต้องเกรงใจไปริชาร์ด... ข้ารู้จักเจ้ามาตั้งแต่เจ้ายังเด็ก ๆ เสียด้วยซ้ำ นี่ก็ไม่ได้ถึงเลยว่าจะผ่านไปพริบตาเดียวเจ้าก็โตเป็นหนุ่มถึงเพียงนี้แล้ว” มิคาเอลพูดอย่างอารมณ์ดี “ว่าแต่วันนี้คงเป็นเจ้าของสินะที่เป็นหัวหน้านำขบวนลูกศิษย์ของท่านเดวิดมาที่นี่?”

“ไม่ใช่หรอกครับ คนที่เป็นหัวหน้าคือเพื่อนของข้า เขาชื่ออีแกน ครับ”

ว่าพลางชายหนุ่มก็ชี้ไปยังร่างบางของผู้เป็นหัวหน้า ทำให้มิคาเอลจำต้องหันมามองชายหนุ่มร่างสะอิดสะเอ้งที่ตนมองผ่านไปในครั้งนี้แรกอย่างไม่ใส่ใจอีกครั้ง

“นี่หรือคือหัวหน้าของเจ้า? คนผู้นี้เก่งกว่าเจ้าอีกอย่างนั้นหรือริชาร์ด?”

ท้ายประโยคจอมเทพหันมาถามชายหนุ่มผู้มีสายเลือดเทพบริสุทธิ์ ซึ่งริชาร์ดก็ตอบคำไปด้วยท่าทางสุภาพเช่นเดิม

“อาจจะไม่เก่งกว่า แต่ก็ขอรับรองว่าในสำนักเทพฝ่ายเหนือนี้จะมีผู้ใดโค่นเขาได้อย่างแน่นอน”

คำประกาศอย่างอหังการนั้นทำเอาเพื่อน ๆ อีก 4 คนถึงกับพูดไม่ออก และยั้งส่งผลให้จอมเทพมิกาเอลถึงกับคอแข็งไปยามเมื่อได้ยินคำพูดแสนสุภาพ แต่ช่อนการทำทนายไว้อย่างชาญฉลาดนั้น

“แล้วเราจะรู้กันว่าคำพูดของเจ้าจะเป็นความจริงหรือไม่ ริชาร์ด”

“ครับ ท่านมิกาเอล”

ริชาร์ดกล่าวเสียงนอบน้อมก่อนจะพาพวกเพื่อน ๆ ออกไปจากห้องนั้น เพื่อรอเวลาเข้าสู่การประลองระหว่างสองสำนัก

... 17.00 น. ...

ทั้งสองฝ่ายมาพร้อมกันที่โรงฝึก ฝ่ายตะวันตกยืนอยู่ทางด้านซ้าย ฝ่ายเหนือยืนอยู่ทางด้านขวา โดยมีจอมเทพมิกาเอลเป็นประธานในการประลองครั้งนี้

“ข้าขอแนะนำตัวแทนฝ่ายข้า...” จอมเทพมิกาเอลกล่าวพร้อมกับรอยยิ้ม ก่อนจะชี้ไปยังลูกศิษย์ทั้งห้าที่ยืนเรียงอยู่ “มือแรก อังรี มีอรอง โรฮัน มีอสาม แอนดรูว์ รองหัวหน้า แพทริค และหัวหน้า รอยด์”

ทั้ง 5 คนที่ถูกเอ่ยถึงล้วนเป็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่กำยำ ดวงตาทอประกายกล้าอย่างผู้มีพลังลมปราณแข็งแกร่งอย่างแท้จริง แต่ทางฝ่ายตะวันตกจะกลัวกับสิ่งที่เห็นก็หาไม่ ทั้งหมดต่างเต็มไปด้วยความคึกคักและพร้อมที่จะลงสนามต่อสู้แล้ว

“การประลองนัดแรก เริ่มได้!”

ทันทีที่ลิ้นเสียงประกาศ จาเรดก็ปราดเข้าไปหาคู่ต่อสู้อย่างรวดเร็ว มือหนาตั้งขึ้นเป็นสันกวาดเข้าหาดันคอของอีกฝ่ายในพริบตา ทว่าอังรีก็เหลือร้าย ร่างสูงใหญ่นั้นกลับสามารถพลิกกลับไปได้อย่างนุ่มนวลและยกมือขึ้นปะทะกับจาเรด ทั้งคู่ต่างผลัดกันรุกผลัดกันรับโดยไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบ จนในที่สุดการต่อสู้ก็ดำเนินมาถึงขั้นสุดท้ายอันเป็นการสู้กันด้วยพลังลมปราณ

“โง่จริง ๆ”

ริชาร์ดพิมพ์เบา ๆ ดวงตาสีเทาออกไปทางอื่นคล้ายไม่อยากจะสนใจ การต่อสู้นั้นอีกต่อไป ส่วนรีแกนกับแอนโทนี่นั้นก็โต้ตอบใจเหือกอย่าง ปลงอนิจจังรับผล มีก็แต่เพียงเฮนรี่ที่ถึงกับแผดเสียงตะโกนด้วยความโกรธ

“ไอ้โจจระเรต!! อย่างนายจะไปสู้พลังลมปราณคนอื่นเขาได้ยังไงเล่า โว้ย! โง่อะไรอย่างนี้!”

เป็นความจริงตามที่เฮนรี่พูดทุกประการ จาเรตตัดสินใจผิดที่เลือก ประลองพลังลมปราณกับอีกฝ่ายแทนที่จะพยายามต่อสู้ด้วยกระบวนการเช่น ในตอนแรก ทั้งที่ชายหนุ่มก็น่าจะรู้ถึงระดับพลังลมปราณของตนเองว่าอ่อน ด้อยแค่ไหน...แต่ก็ยังกระทำการโง่ ๆ ให้เป็นที่อับอายขายหน้าของสำนักอีก ช่างโง่เขลาเสียนี้กระไร...

ต่อมาไม่นานจาเรตก็ทรุดลงไปกองแทบเท้าคู่ต่อสู้อย่างยอมรับใน ความปราชัย บรรดาศิษย์สำนักเทพฝ่ายเหนือต่างก็ให้ร้องด้วยความดีใจใน ชัยชนะนัดแรกเป็นอย่างยิ่ง

“ข้าไม่อ่อนแอเหมือนจาเรตหรอกนะ”

แอนโทนี่กล่าวขึ้นเมื่อเดินเข้าไปในลานประลองแทนที่ร่างของจาเรต ซึ่งถูกห้ามออกมา

“คำพูดขอมเป็นเพียงคำพูด มิสามารถพิสูจน์อะไรได้ หากท่านแน่จริง ก็เข้ามาได้เลย”

อังรีพูดเป็นเชิงเหยียดหยัน แอนโทนี่เลิกคิ้วขึ้นนิด ๆ ก่อนจะตัวด้ฝ่ามือ เข้าหาโดยไม่ส่งเสียงเอ่ยปากบอกให้รู้สึกตัว ภายใต้วฝ่ามือและเท้าที่ระดม โหมเข้าใส่ อังรีได้แต่ตกเป็นฝ่ายรับโดยมิสามารถกลับมาเป็นฝ่ายรุกได้ และ ฝ่ายรับนั้นต่อให้พยายามอย่างไรก็ยอมเสียเปรียบอยู่วันยังค่ำ ในที่สุดอังรี ก็ถูกฟาดกระเด็นลงไปกองกับพื้นอย่างง่ายดาย